

No. ....

31 Ocak 1967

DOĞUŞ GALERİSİNDE DURAN KARACA

Turan Erol

Yılım ilginç sergilerini sanırım hep DOĞUŞ GALERİSİ'nde göreceğiz. Birkaç gün önce bu galerinin programını gördüm. Liste umut vericiydi. Program aksamazsa önümüzdeki haziran ayına kadar Doğuş Galerisinde Devrim Erbil, Tektaş A. Çağoğlu, Nevin Çokay, Eşref Üren (retrospektif) sergileri açılacak. Programda şimdi hatırlıyamadığım daha birçok değerli sanatçı var. Geçen haftada içinde «Pamukçular» adında topladığı resimlerini sergileyen Duran Karaca da onlardan biri.

Duran Karaca resimleriyle veni tanıdığım bir sanatçı, bir ressam. Ona rahatlıkla, dolu dolu «resam» diyorum, sanatçı diyorum. Öyle doğmuş bir kez, Netse başka türlü olamaz. Yüreği, sınırsız sanatçı yüreği. Resimlerini ele almadan önce bu

yönünü belirtmek istedim Duran'ın. İçimden böyle geldi,

Sergisinin açıldığı günün akşamı bir yerde bir Hanım arkadaş Duran'ın resimleri için, «Bana kaşını veriyor o resimler.» demez mi... Epeyce düşündürdü bu söz beni. Söyleyen rastgele biri değil, resim seven bir yazar. Sonradan Duran'ın sergisine iki kez daha gittim. Pamuk tarlalarının pamuk ırgatlarının öykülerini, Çukurova'nın satışa çıkarılan otuz beş parça resim önünde kaşın tıdan çok başka bir duygunun içimi sardığını duydum. Doğup büyüdüğü yerlerin Duran Karaca'nın yüreğine doldurduğu acı, buruklukta benim de resimler önümde yaşadığım. Yaktıcı bir türkü dinler gibi baktım o resimlere.

Duran bu sonuca zerre kadar olsun ucuz edebi

yata, tasviriciliğe düşmeden, resim sanatının namusuna halel getirmeden varıyor. Güneş altın da kımlıdayan insanları, boğucu havayı yansıtmak için beylik formüllere başvurumuyor, canlı kırmızılarını, turuncularını ve yakıcı tonları daha da azdıran yeşil, mavi, kara renk lekelerinin ilişkilerine dayanıyor. Bir resimde diyelim ki gökyüzüne bir kırmızı, tarla jara ateş gibi bir turuncu çekiyor; kırmızı, gökyüzü oluyor ve tarla, tarlalığı biliyor gene de. Daha doğrusu insan ne den sonra gökyüzünün kırmızı olduğunu fark ediyor.

Duran Karaca nesnelere, resimlerinde yer alan her şeyi parlak renk lekeleri imişlercesine tuvaletlerine aktarıyor, doğayı renk olarak algılıyor. Bu renk lekeleri kendi içlerinde yumuşak farklarla zenginleşiyor,

resmin içinde bir uçtan öteki uca kadar çeşitleniyorlar. Soğuk bir kırmızı, biraz sıcak bir kırmızı, biraz ötede bambaşka bir kırmızı, sonra sıcak bir sarı üzerinde yeşile çalan bir sarı ve daha başka sarılar... Anlatımlı (Expressif) lekeler... Yumuşak bir boya örgüsü.

Belirtmeğe çalıştığım tekniği ile Duran Karaca büyük resim ustası Pierre Bonnard'a bağlıyor. Duran'da Bonnard sevgisi besbelli. Bir ölçüde Vuillard, bir parçacık Lautrec de düşünülüyor değil. Bu ustaların ortak yanları vardır. Diyebiliriz ki Duran Karaca kendi dünyasını anlatma çabasında en büyük destekleri bulmuş. Nesnelere, doğaya bakmayı ona bu ustalar öğretiyor. Fakat Duran kendi biçim olanaklarını bulmaktan, kendine özgü yorumu yapmaktan geri kalmıyor.